

Arrest

nr. 160 446 van 20 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 6 maart 2015 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat G. CAERELS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 maart 2015 wordt de verzoeker op heterdaad betrapt voor onregelmatige grensoverschrijding.

Op diezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Dit is de eerste bestreden akte, zij werd aan de verzoeker onder de vorm van een bijlage 13septies, ter kennis gebracht op 6 maart 2015 en is als volgt gemotiveerd:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer,

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14:

- artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

- artikel 74/14 §3,3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor grensoverschrijding

PV nr BG.55.F0.050758/2015 -BG.55.F0.050689/2012 van de politie van Brugge

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Betrokkene werd aangetroffen op een afgesloten parking en hield zich verscholen onder de geparkeerde trailers. Dit zo om aan boord te geraken van de vaartuigen die naar het Verenigd Koninkrijk varen.

Terugleiding naar de grens:

Reden van de beslissing:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor grensoverschrijding (PV : BG.55.F0.050758/2015 -BG.55.F0.050689/2012 van de politie van Brugge), bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene werd aangetroffen op een afgesloten parking en hield zich verscholen onder de geparkeerde trailers. Dit zo om aan boord te geraken van de vaartuigen die naar het Verenigd Koninkrijk varen.

Vasthouding:

Reden van de beslissing:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor grensoverschrijding (PV : BG.55.F0.050758/2015 -BG.55.F0.050689/2012 van de politie van Brugge), bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene werd aangetroffen op een afgesloten parking en hield zich verscholen onder de geparkeerde trailers. Dit zo om aan boord te geraken van de vaartuigen die naar het Verenigd Koninkrijk varen.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Tirana.

Op 6 maart 2015 treft de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

Dit is de tweede bestreden akte, zij werd onder de vorm van een bijlage 13sexies aan de verzoeker ter kennis gebracht op 6 maart 2015 en is als volgt gemotiveerd:

“Aan de heer,

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 06/03/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene betekent een gevaar voor de openbare orde aangezien hij op heterdaad betrapt werd op illegale grensoverschrijding door de politie van Brugge. PV BG.55.F0.050758/2015 en BG.55.F0.050689/2015. Betrokkene werd aangetroffen onder de geparkeerde trailers van een afgesloten parking. Dit om aan boord te geraken van de vaartuigen die op Verenigd Koninkrijk varen. Bovendien heeft de betrokkene geen officieel adres in België, bestaat er dus een risico op onderduiken. Reden waarom hem een inreisverbod van DRIE jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*
- *een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Betrokkene werd heden voor de 2de maal op heterdaad betrapt voor illegale grensoverschrijding. PV BG.55.F0.050758/2015 en BG.55.F0.050689/2015. Het feit dat betrokkene in vorige verhoren verklaarde reeds in het Verenigd Koninkrijk gewoond te hebben, laat niet toe dat hij er op illegale wijze naartoe reist. Gelet op deze elementen en in het belang van de immigratiecontrole, wordt ervoor gekozen een inreisverbod van DRIE jaar op te leggen.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep ten aanzien van de bijlage 13septies

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“De verwerende partij werpt de exceptie van gebrek aan belang bij de vordering gericht tegen het aan verzoekende partij ter kennis gebracht bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 06.03.2015.

Artikel 39/56, lid 1 Vreemdelingenwet bepaalt immers dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Dit belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep tot nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (R.v.St. nr. 69.601, 14.11.1997, TB.P. 1998, 614; R.v.St. nr. 46.528, 16.03.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Verzoekende partij heeft geen belang bij de vernietiging van de bestreden maatregel aangezien zij op 18.03.2015 werd gerepatrieerd naar Albanië. De bestreden maatregel heeft bijgevolg volledige uitvoering gekregen en is verdwenen uit het rechtsverkeer.

Zodoende kan een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing haar geen voordeel opleveren."

De eerste bestreden akte betreft een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze akte bevat drie onderscheiden beslissingen, met name een bevel om het grondgebied te verlaten, een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Een verzoekende partij dient aldus blijk te geven van een rechtstreeks belang op ieder ogenblik van de procedure gedurende de behandeling van het annulatieberoep tot de uitspraak daarover.

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat deze verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De verweerder wijst er in haar nota op dat de verzoeker op 18 maart 2015 werd gerepatrieerd naar Albanië, hetgeen steun vindt in het administratief dossier en wordt ter terechtzitting ook niet betwist.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de terugleiding naar de grens hebben bijgevolg volledige uitvoering gekregen en zijn aldus uit het rechtsverkeer verdwenen. De verzoeker kan bijgevolg in principe geen voordeel meer halen uit een eventuele nietigverklaring van de voornoemde beslissingen. Gevraagd naar het actueel belang bij het beroep in de mate dat het gericht is tegen de eerste bestreden akte (bijlage 13septies), geeft de raadsman van de verzoeker ter terechtzitting aan zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De Raad stelt aldus vast dat de verzoeker niet aantoonde dat hij nog een actueel belang heeft bij het beroep tegen het kwetsieuze bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens.

Volledigheidshalve wordt er nog op gewezen dat de door de verzoeker aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) blijkens het betoog ter ondersteuning van het enige middel enkel is gericht tegen de tweede bestreden akte, dit is de beslissing waarbij aan de verzoeker een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd.

Het beroep is derhalve, althans wat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding betreft, onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

Wat de tevens in de bijlage 13septies vervatte beslissing tot vasthouding betreft, is het beroep eveneens onontvankelijk wegens de onbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ter zake.

Het beroep wordt bijgevolg enkel onderzocht in de mate dat het gericht is tegen het bestreden inreisverbod van 6 maart 2015, hierna “de bestreden beslissing” genoemd.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Gezien artikel 74/11 § 1 Vreemdelingenwet, moet men bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1 vreemdelingenwet bevat weliswaar geen motiveringsverplichting, maar in dit geval kan men uit de beslissing enkel afleiden dat verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar kreeg omdat er risico op onderduiken bestaat, alsook zo hij een gevaar zijn voor de openbare orde.

Er wordt niet gespecificeerd in welke mate verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde.

Er werd bovendien geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Uit het administratief dossier en uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op de hoogte is van het feit dat verzoeker familieleden heeft in Duitsland (zus). Uit de motieven die betrekking hebben op het inreisverbod kan men echter niet afleiden dat men met deze specifieke omstandigheden rekening heeft gehouden. De overheid legt onmiddellijk de een termijn op van drie jaar en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval.

De negatieve impact van het inreisverbod op de relatie van verzoekende partij met familie in Duitsland, is voor ieder redelijk denkend mens evident. Bovendien vloeit uit de definitie van het inreisverbod, zoals vermeld in artikel 1, 8° vreemdelingenwet voort dat de territoriale werking van het inreisverbod uitgebreid wordt tot het grondgebied van alle lidstaten. Daardoor worden de mogelijkheden voor verzoekende partij om zijn familie in Duitsland te bezoeken drastisch ingeperkt.

Onderhavig middel toont dan ook een schending aan van artikel 8 EVRM.

Evenmin werd rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker nog een geldig reisvisum had voor België zodat geen sprake kon zijn van een risico tot onderduiken.”

Artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Zoals de verzoeker opmerkt, voorziet de vreemdelingenwet aldus dat de duur van het inreisverbod moet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De verzoeker kan echter niet worden gevolgd in zijn betoog dat uit de bestreden beslissing enkel kan worden afgeleid dat de geldingstermijn van het inreisverbod *in casu* drie jaar bedraagt omdat er een risico op onderduiken bestaat en omdat de verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker beweert, wordt het gevaar voor de openbare orde wel degelijk nader gepreciseerd.

De gemachtigde geeft de volgende redengeving weer als waarom aan de verzoeker een inreisverbod met een geldingsduur van drie jaar wordt opgelegd:

"Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☒ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene betekent een gevaar voor de openbare orde aangezien hij op heterdaad betrapt werd op illegale grensoverschrijding door de politie van Brugge. PV BG.55.F0.050758/2015 en BG.55.F0.050689/2015. Betrokkene werd aangetroffen onder de geparkeerde trailers van een afgesloten parking. Dit om aan boord te geraken van de vaartuigen die op Verenigd Koninkrijk varen. Bovendien heeft de betrokkene geen officieel adres in België, bestaat er dus een risico op onderduiken. Reden waarom hem een inreisverbod van DRIE jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

☒ *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*

☐ *een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Betrokkene werd heden voor de 2de maal op heterdaad betrapt voor illegale grensoverschrijding. PV BG.55.F0.050758/2015 en BG.55.F0.050689/2015. Het feit dat betrokkene in vorige verhoren verklaarde reeds in het Verenigd Koninkrijk gewoond te hebben, laat niet toe dat hij er op illegale wijze naartoe reist. Gelet op deze elementen en in het belang van de immigratiecontrole, wordt ervoor gekozen een inreisverbod van DRIE jaar op te leggen."

Zodoende is duidelijk dat *in casu* de maximale geldingsduur van het op te leggen inreisverbod in geval van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet wordt opgelegd (met name drie jaar) in het belang immigratiecontrole en gelet op het feit dat de verzoeker reeds tweemaal op heterdaad werd betrapt voor illegale grensoverschrijding (pogingen om naar het Verenigd Koninkrijk te reizen door clandestiene inklimming in vaartuigen) hetgeen samen met het gegeven dat de verzoeker geen officieel adres heeft in België resulteert in een risico op onderduiken.

De genoemde elementen, die op zich niet door de verzoeker worden betwist, vinden steun in het administratief dossier en zij maken ontegensprekelijk elementen uit die eigen zijn aan verzoekers

specifieke geval. De verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk waarom deze specifieke elementen niet zouden volstaan om hem een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

Waar de verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij een zus heeft in Duitsland en het feit dat hij nog over een geldig reisvisum voor België beschikt, merkt de Raad op dat de verzoeker zich ter zake beperkt tot loutere beweringen die geen enkele steun vinden in de stukken van het administratief dossier en die ook in het kader van het onderhavige beroep niet worden gestaafd met enig begin van bewijs. De loutere beweringen van de verzoeker kunnen de wettigheid van de bestreden beslissing dan ook niet in het gedrang brengen.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing en meer bepaald bij zijn keuze om een inreisverbod van drie jaar op te leggen, wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van de verzoeker. De verzoeker brengt geen concrete elementen naar voor waaraan de gemachtigde ten onrechte zou zijn voorbijgegaan, noch maakt hij op enige wijze aannemelijk dat de redengeving van de bestreden beslissing niet pertinent of draagkrachtig zou zijn om het bestreden inreisverbod van drie jaar te verantwoorden.

Een schending van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Waar de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM ontwaart in de mate dat de bestreden beslissing het hem voor drie jaar onmogelijk maakt om zijn beweerde zus in Duitsland te bezoeken, merkt de Raad op dat het in de eerste plaats aan de verzoeker toekomt om minstens een begin van bewijs van een bestaand familieleven aan te tonen.

In casu onderneemt de verzoeker geen enkele poging om de beweerde familiebanden concreet aan te tonen. Ook het administratief dossier bevat geen enkele indicatie van enig familielid van de verzoeker in Duitsland.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is dan ook niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Er is vastgesteld dat de verzoeker geen gegrond middel heeft aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden. Het beroep is voorts onontvankelijk wat de eerste bestreden akte betreft. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot

nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE